

VUGD
Zemgales reģiona brigādes
Jelgavas daļas
ar Kalnciema un Elejas posteņiem

VĒSTURES FORMULĀRS

Jelgavas daļas adrese: Dobeles iela,16, Jelgava

Pasta indekss:3001

Fakss:63020763

Tālrunis:63027736

E-pasts: jelgava@vugd.gov.lv

Daļas komandieris pašlaik (no2012.gada marta) Vadims Kuzmičs

(Struktūrvienības ēka Dobeles ielā 16, Jelgavā, 2010.g.)

Elejas posteņa adrese: Bauskas iela 1, Eleja, Jelgavas n.,
Pasta indekss:3001
Tālr.: 63061101
E-Pasts: vugdeleja@inbox.lv
Posteņa komandieris pašlaik Andrejs Novikovs

Kalnciema posteņa adrese: Lielupes ielā 1, Kalnciems, LV-3016

Pasta indekss:3016

Tālrs.: 63069200

E-Pasts: kalnciems.sp@vugd.gov.lv

Posteņa komandieris pašlaik **Aleksandrs Koržņevskis**

I STRUKTŪRVIENĪBAS IZVEIDOŠANAS UN ATTĪSTĪBAS VĒSTURE

Jelgavas ugunsdzēsēju komanda noorganizēta 1944.gadā pie Jelgavas Izpildu komitejas Jelgavas mašīnbūves rūpnīcas teritorijā. Ugunsgrēku draudus pilsētā novēroja no 24 metrus augsta ražošanas korpusa. Ugunsdzēsēju komanda sastāvēja no 17 cilvēkiem. Dežūrā atradās viena sardze, kura strādāja divās maiņās. Ugunsdzēsēju rīcībā bija trīs pārnēsājami sūkņi.

1946.gadā ugunsdzēsēju komandai bija automašīna Ford-Vairogs ar Rozenbauera sūkni.

Pie ugunsdzēsēju depo Jelgavas mašīnbūves rūpnīcā, 1948.gada 26.aprīlis

Treniņi ar 3-posmu un autokāpnēm mašīnbūves rūpnīcas teritorijā pie ugunsdzēsēju depo

1948. gads. Jelgavas ugunsdzēsēju komanda.

Šis nodzeltējušais fotouzņēmums rāda tos ļaudis, kuri sāka strādāt tūlīt pēc Jelgavas atbrīvošanas no fašisma - ieraksts zem foto (no Jelgavas PUAV albūma Jelgavas ugunsdzēsēju muzejā, 1948.g.)

1950. gadā parādījās automašīna ZIS-150 (PMZ-9) ar 1650 l ūdens cisternu. Tā bija pirmā Krievijas ugunsdzēsēju automašīna republikā.

Jelgavas ugunsdzēsēju komanda Cēsīs sacensībās iegūst 1. vietu. 1952.gads (foto no Jelgavas PUAV albūma)

Esošā ugunsdzēsēju depo austrumu daļa (Dobeles iela 16), uzbūvēta 1953. gadā.

(foto no Jubilejas avīzes: Jelgavai-730, (1265-1995) Jelgavas BUB-130)

1956. gadā ugunsdzēsēju komandā bija 20 cilvēki, kuri strādāja trīs maiņu dežūrās.

1958. gadā parādījās ugunsdzēsēju automobilis GAZ-51 (PMG-6) ar vienu tonnu ūdens cisternu.

1959.gadā Jelgavas pilsētas ugunsdzēsēju komandu pārņēma Ugunsdzēsēju pārvalde. *(pēc V.Karpusoviča atmiņām 2012.gada aprīlī)*

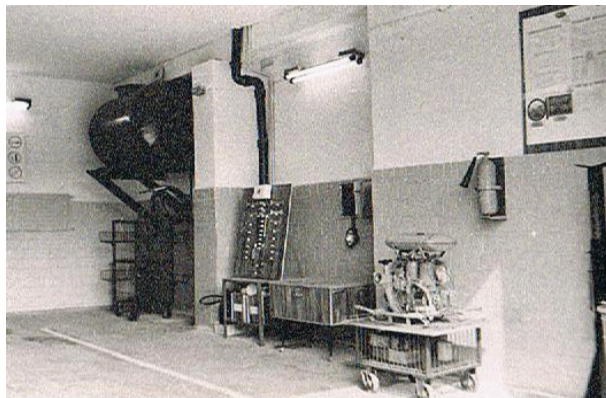
1963.gadā parādījās trīs asu automašīna ZIL -157 (PMZ-27) un tika saņemta automašīna ZIS - 63. Maiņa sastāvēja no 7 cilvēkiem.

Pēc štatu saraksta ugunsdzēsēju komandā bija:

1. Komandas priekšnieks
2. Priekšnieka vietnieks
3. Profilakses inspektori
4. Šoferis –brigadieris
5. Kadriņieks
6. Trīs sardzes priekšnieki
7. Trīs šoferi
8. Trīs radiotelefonisti
9. 15 ugunsdzēsēji

Jelgavas Ugunsdzēsēju depo garāža, 1965.gads. (foto-no V. Karpusoviča personīgā arhīva)

V.Karpusovičs apbalvo vietnieku Lansmani, 1965.gads.

Sacensības ugunsdzēsēju sportā 1965.gadā

1977.gadā tika piebūvēts trīs stāvu korpuss ar 5 garāžu boksiem.

(A.Feldmaņa foto)

No 1983. gada 1.jūlija uz Jelgavas profesionālās ugunsdzēsēju daļas bāzes tika noorganizēta Latvijas PSR IeM Ugunsdzēsības pārvaldes Jelgavas 22.Patstāvīgā militarizētā ugunsdzēsēju daļa (22.PMUD), tās štatu sarakstā bija 55 cilvēki.

Kaujas aprītē esošā auto tehnika:
no 1973. gada – ZIL -131 (AC-40),
no 1979. gada ZIL-133 (AC-40) un URAL-375,
no 1980. gada šļūteņu automobilis AR-2 un sūkņu stacija PNS-100
no 1982. gada 30 metru garās autokāpnes AL-30
(ieraksts Jelgavas 22.PMUD vēstures formulārā)

1987.gada maijs. Jelgavas daļas priekšnieks majors V. Staričkovs vada darbinieku ierindas skati.
(foto no 22.PUAV albūma)

1989.gadā Jelgavas pilsētas un rajona Izpildu komitejas Iekšlietu daļas rajona milicijas nodaļas Valsts ugunsdrošības uzraudzības nodaļu (PRIK IeD RMN VUUN) pievienoja pie Jelgavas 22.PMUD.

1995. gadā Jelgavas ugunsdzēsības un glābšanas daļā strādā 60 darbinieki, no tiem 48 ugunsdzēsēji. Ir 12 specializētās ugunsdzēsēju automašīnas, no kurām 3 ir kaujas dežūrā.*(Jubilejas avīze: Jelgavai-730, (1265-1995)Jelgavas BUB-130)*

1996.gada 1.aprīlī Jelgavas UGD kļuva par VUGD Jelgavas brigādi.

1999.gadā no VUGD saņemta pirmā Eiropā ražotā automašīna-
pirmās palīdzības automobilis IVECO DALU-4010

(A. Feldmaņa foto)

1988.gadā ražotais KAMAZ *(Alda Feldmaņa foto)*

VUGD Jelgavas brigādes komandiera vietnieka L.Stablinieka, autovadītāju A.Kuņankina, V.Orlovskā, S.Boriseviča un V. Zvonarjova komandas darbs - 2000.g.oktobrī pilnībā atjaunots un pielāgots dzēšanai 1988.g.ražotais KAMAZ ar cisternu 8 tonnām ūdens (*A. Feldmaņa foto*)

2002.gada 12.februārī Latvijas struktūrvienību komandieru tikšanās pie ģenerāļa Aivara Straumes un VUGD vadības.

2004.gada 4.novembrī Jelgavā notika VUGD zonālā komandieru atestācija.

Uz atestāciju bija ieradušies tuvākās apkārtnes daļu komandieri.(Foto A. Feldmanis)

Ugunsdzēsēju dienas svinības Rīgā

Kopā ar valsts prezidentu Vairu Vīķi Freibergu

2005.gadā saņemta ugunsdzēsēju autocisterna IVECO-ML130

(A. Feldmaņa foto)

2005. gada 26. oktobrī Jelgavas daļas garažā, Dobeles ielā 16, piedaloties Leonam Stabliniekam, kolekcionāram Leonam Kesminam un Aldim Feldmanim tika iekārtots un atvērts apskatei Jelgavas ugunsdzēsēju muzejs.

Atrestaurētais Leona Kesmina Ford-Vairogs. (A. Feldmaņa foto)

„CAURI LIESMĀM CAURI BRIESMĀM STEIDZIES CITIEM PALĪGĀ” (Edgara Feldmaņa foto)

(Elejas BUB karogs atrasts remonta laikā mājas „Rasas” bēniņos Jelgavas rajonā, Elejā, 2009.g. 15.septembrī)

2006. gada 01.jūlijā Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Jelgavas brigādē strādāja 99 darbinieki, 94 no tiem valsts specializētā civildienesta ierēdņi, 5 darba līguma darbinieki.

Pēc štatu saraksta brigādes personālu var iedalīt vairākās grupās:
Vadība – 4 cilv.
Personāla sektors – 1 cilv.
Lietvedības sektors – 1 cilv.
Finanšu sektors – 1 cilv.
Ugunsdrošības uzraudzības sektors – 5 cilv.
Apkalpes grupa – 6 cilv.

Jelgavas daļa – 61 cilv.
Elejas postenis – 10 cilv.
Kalnciema postenis – 10 cilv.

(Materiāls no VUGD Jelgavas brigādes Jelgavas daļas vada komandiera-inspektora A.Ziediņa 2007.gada prakses atskaites)

2007.g Jelgavas Dome iesaistās dažādos projektos, kuros piedalās arī VUGD Jelgavas brigādes komandieris Aldis Feldmanis.

2007. gada 28. – 31.oktobris Eiropas Komisijas atbalstītā projekta „Latvijas - Lietuvas sadarbība cīņai pret plūdiem” ietvaros organizēts pieredzes apmaiņas brauciens uz Prāgu (Čehija).

2007. gada 3. – 6. decembrim Eiropas Komisijas atbalstītā projekta „Latvijas - Lietuvas sadarbība cīņai pret plūdiem” ietvaros organizēts pieredzes apmaiņas brauciens uz Zviedriju (Helleforsu).

2008.g. 1. – 3. jūlijam Eiropas Komisijas atbalstītā projekta „Latvijas - Lietuvas sadarbība cīņai pret plūdiem” ietvaros organizēts pieredzes apmaiņas brauciens Ruel-Malmazone (Francija).

2008.gads 18.septembris:

Kopējais štatu skaits brigādē-106. No tiem ar speciālajām dienesta pakāpēm-101, darbinieki-5, Personāla mainība 2008.gadā bija 7 %. Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā Jelgavas brigādē 2008.gadā bija 18 amatpersonas vecumā līdz 30 gadiem, 52 no 31 līdz 40 gadiem, 22 no 41 līdz 49 gadiem, 6 no 50 līdz 55 gadiem un 3 vecākas par 55 gadiem. Vakanto amatu nav. *(Atskaite -VUGD Jelgavas brigādes pārskats)*

Jelgavas brigādes rīcībā ir šāda tehnika:

- 9 autocisternas (vecākas par 20 gadiem - 4, no 10 līdz 20 gadiem - 4 līdz 10 gadiem -1), vecākajai autocisternai- 37 gadi
- 1 kravas automašīna;

- 5 vieglās automašīnas, no kurām divas ir darba kārtībā, bet trijām nepieciešams liels remonts);

Glābšanas aprīkojums:

- 4 hidrauliskie instrumenti un komplekti;
- 7 motorzāģi,(5 motorzāģi un 2 diska zāģi);
- 1 5-vietīga laiva ar motoru;
- 1 gumijas laiva ar motoru;
- 1 gumijas laiva bez motora;
- 3 ģeneratori;

Jelgavas daļas ūdenslīdējiem uz 2008.gada 11.jūniju ir :

Interspiro akvalangs ar aprīkojumu, 2 hidrotērpi glābšanai virs ūdens, glābšanas dēlis, 5-vietīgā motorlaiva un aprīkojums, Kalnciema postenī 2 hidrotērpi, glābšanas dēlis, motorlaiva.(Materiāls no atskaites par civilo aizsardzību VUGD Jelgavas brigādē)

2008.gadā turpinās darbs pie Jelgavas civilās aizsardzības plāna izstrādes.

2008.gada 11.novembrī Jelgavā notiek Iekšlietu ministrijas izstāde Drošība un kārtība, kurā savu ekipējumu rāda arī Jelgavas daļa.

(A.Feldmaņa foto-2008.g.)

Jelgavā un Jelgavas rajonā ir 5 trauksmes sirēnas, kas uzstādītas no 2002.gada līdz 2005.gadam,

Tās atrodas:

- Kalnciemā, Lielupes ielā 1 (VUGD Jelgavas brigādes Kalnciema postenis),
- Jelgavā, Akadēmijas ielā 19 (LLU LIF),
- Jelgavā, Loka maģistrālē 19 (9. stāvu ēka),
- Jelgavā, Aviācijas ielā 18 (RAF rūpnīcas administratīvais korpuss),
- Jelgavā, Filozofu ielā 68 (slimnīca „Ģintermuiža”)

**VUGD Jelgavas brigādes ieguvums pēc projekta INTERREG IIIA īstenošanas
2008. gadā:**

2008. gads. Ar INTERREG III projekta par pārrobežu sadarbību kopā ar Lietuvas glābšanas dienestu- Jelgavas ugunsdzēsēji saņēma ekipējumu par 36 628 Ls, tajā skaitā kaujas tērpus, kompresoru, kā arī:

-Ugunsdzēsēju siltumatstarojošos tērpus:

2007.gads - bija 2 komplekti

2008.gads - iegādāti 6 komplekti (projekta ietvaros)= kopā jau 8 komplekti;

-Individuālās rācijas:

2007.gads - bija 6 komplekti

2008.gads - iegādāti 6 komplekti= kopā jau 12

-Personālie dozimetri:

2007.gads - personālie dozimetri 0

2008.gads - iegādāti 12 komplekti = kopā 12

VUGD Jelgavas brigādes ķīmisko tērpu ekipējums 1999.g. – 2007.g.

1998. gads - ķīmiskie tērpi - 0

1999. gads - ķīmiskie tērpi 3 komplekti

2004. gads - ķīmiskie tērpi 5 komplekti

2007. gads - ķīmiskie tērpi 5 komplekti

2007. gads - ķīmiskie tērpi bija 13 komplekti

2008.g.iegādāti 6 ķīmisko tērpu komplekti= kopā 19 komplekti

2008.gadā VUGD Jelgavas brigādes Jelgavas daļai ir četri darbinieki, kuri papildus veic arī ūdenslīdēju darbu: V. Zīverts, R. Mihailovs, E.Grigorjevs, R.Krievs

Jelgavas daļas ugunsdzēsējs-glābējs-ūdenslīdējs Vladislavs Zīverts

Otrais no kreisās V.Zīverts, otrais no labās Raitis Krievs.
Ūdenslīdēji, palīdzot Lielupes tilta remonta laikā celtniekiem izvilkt iekritušo krānu , atrod Lielupē senu zviedru lielgabalu, kuru ar atļauju uzstāda pie sava depo. (Foto A.Feldmanis)

Jelgavas ugunsdzēsējiem tagad pašiem savs zviedru lietais čuguna lielgabals

2009. gada 23. martā VUGD Jelgavas brigāde saņem ugunsdzēsēju mašīnu „Renault”, kura arī iegādāta līzīngā par VUGD līdzekļiem. Automašīnai ir 3 tonnu tilpuma cisterna ūdenim un moderns aprīkojums ugunsdzēsšanas un glābšanas darbiem dažādās situācijās – ugunsgrēkā, ceļu satiksmes negadījumā vai nelaimes gadījumā ūdeņos. Transportlīdzeklim ir navigācijas sistēma, videokamera, divas jaudīgas rācijas, maza elektrostacija, dažādas kāpnes. Jaunā visurgājēja kabīnē ir paredzētas vietas sešiem cilvēkiem, šāda automašīna maksā aptuveni 200 000 latu.

Jelgavas daļas ugunsdzēsēju automobilis Renault (No portāla "Zemgales ziņas" foto Inga Karlinska)

2009. gada 1.jūnijā notiek Valsts ugunsdzēsības glābšanas dienesta plānotā teritoriālā struktūrvienību reģionalizācija.

VUGD strukturizācijas rezultātā Jelgavas brigādē tika centralizēts:

- Finanšu sektors
- Lietvedība
- Personāldaļas lietvedība

Pirmās VUGD Zemgales reģiona kopējās komandieru mācības un apbalvošana 2010.g.

2010.gada 13.novembrī Valsts Ugunsdzēsības un glābšanas dienesta (VUGD) Zemgales reģiona brigādes Jelgavas daļa un Bauskas daļa saņem jaunas autokāpnes Eiropas reģionālās attīstības fonda projektu ietvaros. Projekts „Latvijas - Lietuvas pārrobežu sadarbības turpināšana iedzīvotāju un vides aizsardzības jomā” (LATLITCBC) beidzās 2010. gada decembrī, bet projekts „Vienota ugunsdzēsības un glābšanas pakalpojumu reaģēšanas sistēma uz robežas” (Fire Fighting) turpinās līdz 2011.gada jūlijam.

Jaunās autokāpnes kāpnes IVECO MAGIRUS ML160E30, Jelgavas daļai 42 m (Foto no portāla Zemgales ziņas)

VUGD Zemgales reģiona brigādes Jelgavas daļas Elejas postenis

Ēku, kurā atradās Elejas Profesionālo ugunsdzēsēju daļa Jelgavas novadā, Elejā, Bauskas ielā, 1 nodeva ekspluatācijā 1963.gadā.

(foto - portāls Zemgales Ziņas)

Pirms tam komanda atradās Elejas muižas parka teritorijā, pie mājām „Indras”, kur bija piebūvēta garāža vienai ugunsdzēsēju mašīnai un blakus tai iekārtota vieta zirgam un pajūgam, kuru izmantoja ugunsdzēsības inspektors V. Karpusovičs.

vecā ugunsdzēsēju garāža pie m. „Indras”, Elejas parkā, Jelgavas novadā. (foto A. Feldmanis)

Elejas ugunsdzēsēju komandas pirmās ugunsdzēsēju automašīnas

Mācības dzēšanā, centrā ar spaini Jānis Feldmanis, 1955.gads

Dzēš šoferis Voldemārs Rūsa, šinelī Valdis Karpusovičs, 1955.gads. (foto no Ainas Feldmanes arhīva)

Apmācības ugunsdrošībā Elejā vada T. Skrūskops, 1956.gads.

Apmācības ugunsdrošībā, 1956.gads (foto no V. Skrūskopa ģimenes albūma)

Elejas ugunsdzēsēju komanda smidzinot dzēs degošu pannu, 1961.gads

1966.gada 10.septembrī ar LPSR Ministru Padomes Lēmumu Nr.75 Elejas ugunsdzēsēju komanda nonāk LPSR Sabiedriskās kārtības sargāšanas ministrijas pakļautībā.

Saskaņā ar LPSR Augstākās Padomes 1967.gada 10.janvāra Dekrētu ugunsdzēsēju komanda kļūst par Jelgavas rajona Elejas strādnieku ciemata Profesionālo ugunsdzēsēju daļu (iepriekš Dobeles rajons).

1974.g. ugunsdzēsēju komanda vēl joprojām ir PUD (profesionālā ugunsdzēsēju daļa).

1985.g. janvārī to pievieno Jelgavas profesionālajai ugunsdzēsēju vienībai.

STRUKTŪRVIENĪBAS PRIEKŠNIEKI (KOMANDIERI):

Elejas posteņa komandā:

Pēc Ainas Feldmanes un Valda Karpusoviča stāstītā, pirmie komandas priekšnieki ir bijuši:

Teodors Skrūskops *apmēram* (1955.g.-1965.g.)

(1956.gada 30.aprīlī ir T.Skrūska ieraksts darbinieces Ainas Feldmanes darba grāmatiņā, kurā viņa amats ir Elejas BUB priekšsēdētājs)

Teodors Skrūskops

Valdis Šmits, ≈ (1965.g.-1970.g.)

Egons Puķītis, ≈ (1970.g.-1975.g.)

Egons Puķītis-pirmais no kreisās un autovadītāji: V.Rūsa, A. Volkovs, J.Feldmanis

Andris Bergs-apm. ≈ 1977.g.

Jānis Asaris - apm. ≈ 1981.g.

Antons Čokans (1981.g.-1992.g.vasara)

Vladimirs Ļevdanskis (1992.g.vasara - 1995.g. maijs)

Ēriks Zukulis (1995.g.)

Valērijs Orlovs (13.11.1995. -2009.g.)

Dainis Zemgalnieks,(2009.g. - 2011.g. jūnijs)

Otrais no labās Dainis Zemgalnieks (*A. Feldmaņa foto*)

Andrejs Novikovs. (2011.g. -

No 2011.gada jūlija Andrejs Novikovs ir Elejas posteņa komandieris

VUGD Zemgales reģiona brigādes Jelgavas daļas Kalnciema postenis

Kalnciema posteņa ugunsdzēsēju depo nodeva ekspluatācijā 1992.gadā.

(foto Inga Karlinska -portāls Zemgales ziņas)

Pirms tam ugunsdzēsēju komanda atradās Kalnciema būvmateriālu kombināta teritorijā un piederēja kombinātam.

(Kalnciema ugunsdzēsēji 1956.gads)

Kalnciema ugunsdzēsēju komanda sacensībās, pirmais no kreisās I.Lankenfelds (foto no Kalnciema bibliotēkas fondiem)

(Iļmārs Lankenfelds pie depo durvīm)
20.gs. 70.tie gadi

(Lankenfelds darba kabinetā)

(Ilmārs Lankenfelds ar šoferi Aleksandru Azēnu labo ugunsdzēsēju sūkni)

Ilmāra Lankenfelda pirmā darba vieta-skursteņslauķis

1994.gadā Kalnciema Būvmateriālu kombināts beidz pastāvēt. Ugunsdzēsēju komandu militarizēja 1995.g.oktobrī

1996.gada 18.janvārī Ministru kabinets izdod rīkojumu Nr.14 „Par Kalnciema ugunsdzēsēju depo”:

1. Saglabāt valsts īpašumā valsts uzņēmuma “Valsts Kalnciema būvmateriālu kombināts” Kalnciema ugunsdzēsēju depo ēku, ugunsdzēsības tehniku un iekārtas Jelgavas rajona Kalnciemā, Jelgavas ielā 12.
2. Privatizācijas aģentūrai šī rīkojuma 1.punktā minētos valsts īpašuma objektus nodot Iekšlietu ministrijas valdījumā Ugunsdzēsības un glābšanas dienesta departamenta vajadzībām.
3. Iekšlietu ministrijai šī rīkojuma 1.punktā minēto ēku noteiktā kārtībā reģistrēt zemesgrāmatā uz valsts vārda Iekšlietu ministrijas personā.
4. (Zaudējis spēku ar 03.09.1997.; sk. MK 03.09.1997. rīkojuma Nr.443

Kalnciema ugunsdzēsēju komanda sacensībās (foto no Kalnciema bibliotēkas fondiem)

2009. gada 6.februārī Kalnciema posteņa ugunsdzēsēji saņem par budžeta līdzekļiem uz līzings nopirkto ugunsdzēsēju automašīnu „SCANIA”. Iepriekšējās ZIL automašīnas bija saņemtas 1971.gadā un 1991.gadā.

Kalnciema ugunsdzēsēju jaunā „Scania” No kreisās- 1-Aleksandrs Koržeņevskis, 2-Aldis Feldmanis un 3-Andrejs Mihailovs (*Edgara Feldmaņa foto*)

STRUKTŪRVIENĪBAS PRIEKŠNIEKI (KOMANDIERI):

Kalnciema postenī:

Kalnciema komandā:

Ilmārs Lankenfelds(*miris1993.g.*)(1969.g.rudens-1992.g.5.XI.)

(Ilmars Lankenfelds)

Kārlis Vicinskis (1992.g. -1995.g.oktobris)

Guntis Klūga (1995.g.15.X-2007.g.9III)

(A.Feldmaņa foto)

Aleksandrs Koržeņevskis(10.03.2007. -2009.g.)

Aleksandrs Koržeņevskis- VUGD Zemgales reģiona brigādes
Kalnciema posteņa komandieris

Andrejs Novikovs 2010.g.jūnijs-2011.g.jūlijs

A. Novikovs (*A. Feldmaņa foto*)

Aleksandrs Koržeņevskis

no 2011.g. no 20.jūnija turpina darbu VUGD Zemgales reģiona brigādes
Jelgavas daļas Kalnciema postenī

Aleksandrs Koržeņevskis- VUGD Zemgales reģiona brigādes Jelgavas daļas
Kalnciema posteņa komandieris (*foto A. Feldmanis*)

STRUKTŪRVIENĪBAS PRIEKŠNIEKI (KOMANDIERI):

Jelgavas daļā:

Leonards Britāns ≈ (1970.g. - 26.04.1973.)

Leonards Bitāns

Rislings,
Vilnis Lisments,

Valdis Karpusovičs (1975.g. - 1995.g.)

Valdis Karpusovičs (foto no personīgā arhīva)
Kopējais stāžs ugunsdzēsības dienestā- 47 gadi:1948-1995g.

Viktors Staričkovs (1984.g.marts - 1994.g.novembris)

Pirmais no labās V.Staričkovs (foto no Jelgavas
22. PMUD vēstures formulāra)

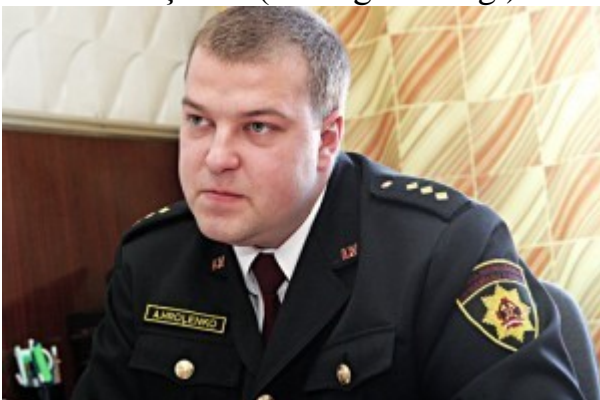
Jānis Čevers (1994.g. novembris - 1999.g.)

Aldis Feldmanis (01.05.1999. -10.03.2010.)

Artūrs Hroļenko (2010.g.-2012.g.)

Vadims Kuzmičs (2012.g.-..... .g.)

Vadims Kuzmičs (portāla Zemgales ziņas foto)

II Ievērojamākie notikumi

1986. gadā Jelgavas 22. PMUD ieguva 2. vietu un ceļojošo karogu sociālistiskajās sacensībās, bet 1987. gadā Jelgavas 22. PMUD ieguva 1. vietu.

Ceļojošo sarkano karogu no Ugunsdzēsības pārvaldes priekšnieka vietnieka V. Jemeljanova saņem Jelgavas daļas priekšnieks V. Staričkovs (foto no Jelgavas 22. PMUD vēstures formulāra)

1988. gada 17.aprīlī pēc svinīgās sanāksmes, kura veltīta Padomju ugunsdzēsības 70.gadadienai, kopā ar darbiniekiem nofotogrāfējies ugunsdzēsības Darba veterāns, pensionārs, rakstnieks un publicists A. Žaļeiko.

(Pirmais no kreisās- A. Žaļeiko, blakus daļas priekšnieks V. Staričkovs)

1989.gada 8.septembrī Jelgavas pilsētas rajona BUB Jelgavas rajona Ozolniekos rīko 8. Republikāniskās Jauno brīvprātīgo ugunsdzēsēju vienību salidojumu.

Panākumi sportā:

1964.g.29.II un 1.III.Jelgavas pilsētas padomes V ziemas spartakiādes slēpošanā ugunsdzēsēju komanda iegūst 3. vietu.

1964.g.16.jūnijā Jelgavas pilsētas ugunsdzēsēju komanda iegūst 1.vietu zonas ugunsdzēsēju lietišķā sporta sacensībās, bet 18.jūnijā Latvijas finālsacensībās 3. vietu.

1964.g.20.decembrī Jelgavas pilsētas ugunsdzēsēju komanda iegūst 2.vietu Jelgavas pilsētas meistarsacīkstēs novusā.

1965.g.13.jūnijā Jelgavas ugunsdzēsēju komanda ugunsdzēsēju lietišķā sporta sacensībās iegūst 3. vietu.

1966. gada 15.jūlijā Jelgavas ugunsdzēsēju komanda ugunsdzēsēju lietišķā sporta sacensībās iegūst 1. vietu.

1969.gadā 26.septembrī Jelgavas ugunsdzēsēju komanda Ugunsdzēsības pārvaldes rīkotajās ugunsdzēsēju lietišķā sporta sacensībās iegūst 1.vietu.

1994.g.17-18 augustā Latvijas čempionāts ugunsdzēsības sportā: izvēršanās dzēšanai 1:35,0 Jelgavas 22.UGD- iegūst 1. vietu

1995.g.29.septembrī Zemgales zonas sporta sacensībās iegūta 3. vieta.

1996. gada 21.jūnijā LR Ie M UGDD Zemgales zonas sacensībās ugunsdzēsības lietišķajā sportā Jelgavas UGD iegūst 1. vietu

1997.g.31.janvāris Zemgales novada sacensību kopvērtējumā Jelgavas UGD iegūst 1.vietu.

1998.g.12.septembrī Latvijas UGD sacensībās „Brašais ugunsdzēsējs” Jelgavas brigāde iegūst 3. vietu.

1999.g.26.novembrī VUGD 5.spartakiādē Jelgavas brigāde iegūst 1.vietu peldēšanā (4x50) 2:09,27

2000.g.8.septembrī Latvijas brigāde sacensībās „Brašais ugunsdzēsējs” Jelgavas brigāde iegūst 3. vietu ar rezultātu 0;49,08

2003.g.19.septembrī Latvijas UGD sacensībās „Brašais ugunsdzēsējs” VUGD Jelgavas brigāde iegūst 3. vietu.

(pēc diplomiem Jelgavas ugunsdzēsēju muzejā.)

Personāla apmācība:

Jelgavas Dome organizē apmācības Zviedrijā, kurā VUGD Jelgavas brigādes komandieris Aldis Feldmanis:

2001.gada 28. martā iegūst starptautisko (10 dienu) Zviedrijas DEMC Sertifikātu Emergency medicine and emergency organisation

2002. gada 18 aprīlī iegūst starptautisko (4 dienu) Zviedrijas DEMC Sertifikātu „Crisis group training course”

2002. gada 7. jūnijā iegūst starptautisko (5 dienu) Zviedrijas DEMC Sertifikātu „Emergency medicine and emergency organisation. Instructor course”

(pēc Sertifikātu oriģināliem Jelgavas ugunsdzēsēju muzejā)

2010.gada Vankūveras Ziemas olimpiskajās spēlēs Latviju pārstāvēja 59 sportisti, kuri startēja desmit disciplīnās, bija iekļauti arī 45 apkalpojošā personāla darbinieki, tai skaitā treneri, tehniskie darbinieki, mediķi un delegācijas vadība. Starp delegācijas dalībniekiem- kā tehniskā personāla pārstāvis- iekļauts bobsleja stūmējs Uģis Zaļims. Tā bija Latvijas lielākā delegācija olimpisko spēļu vēsturē.

Uģis Zaļims (dzimis 1986. gada 19. februārī) ir latviešu bobsleja pilots un stūmējs, kurš startē kopš 2008. gada. Dzimis Saldū.

2008.-2009.gada sezonā piedalījies Eiropas kausos un Pasaules junioru čempionātā kā pilotu Mihaila Arhipova un Normunda Kotāna stūmējs. Pasaules kausā debitējis 2009.-2010.gada sezonā kā Edgara Maskalāna stūmējs. 2010.gada olimpiskajās spēlēs bija rezerves stūmējs. 2010.-2011. gada sezonas pirmajā pusē piedalījies Eiropas kausa divnieka sacensībās kā pilots ar stūmēju Raivi Zīrupu. Sezonas otrajā pusē bijis viens no E.Maskalāna stūmējiem PK posmos.

Uģis Zaļims-VUGD ZRB Jelgavas daļas ugunsdzēsējs-glābējs

2009. gada februārī tika organizēta viktorīna un konkurss Jelgavas reģionālajā pieaugušo izglītības centrā „karjeru diena 2009”, kurā no VUGD piedalījās A. Feldmanis un A. Mihailovs.

2009.g.februārī JRPIC telpās VUGD Jelgavas brigādes komandiera vietnieks Andrejs Mihailovs (foto no portāla Zemgales Ziņas)

1986. gada 26.jūnijā notika ugunsgrēks Jelgavas PMK-13 kūdras purvā „Kaigi”, kurā guva apdegumus vairāki cilvēki un sadega iecirkņa priekšnieka automašīna „Niva”, kā arī Jelgavas 22.PMUD ZIL-133. Ugunsgrēku dzēsa 417 cilvēki, bija piesaistītas 8 autocisternas, divas sūkņu stacijas, divi šļūteņu automobiļi, 10 buldozери, kā arī cita tehnika. (Materiāls no avīzes Jelgavas ugunsdzēsēju muzejā)

(foto no Jelgavas 22.PMUD daļas formulāra)

Dzelzceļa cisternu ar benzīnu dzēšana Jelgavā 1987.gada oktobrī

(foto no Jelgavas 22 PMUD albūma)

VISU ZEMJU PROLETARIĒSI, SAVIENOJĒTIETIES!

Das Zinotājs

IZNĀH KOPŠ 1919. GADA 9. JANVĀRA

RAJONA KOMITEJU, PILSETAS UN RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMJU LAIKRAKSTS

Piektdien, 1989. gada 7. aprīlī

Cena 3 kap.

ZEMNIEKS

• Intervija pēc lasītāju

lūguma

Traucējumi
televizora

DIVAS DIENAS JONAVĀ

JELGAVAS UGUNSDZĒSEJI CINIJAS
AR LIESMĀM AVĀRIJAS ZONĀ

21. martā apmēram pulksten 13 minerālmēslu ķīmiskajā kombinātā «Azotā», Lietuvas PSR pilsētā Jonavā, rezervuārā, kurā glabājās septiņi tukstoši tonnu amonjaka, notika sprādziens. Ugunsgrēks pārsviedās uz nitrofoskas noliktavu. Stipri indīgo vielu un savienojumu makonis pacēlas virs pilsētas, apdraudot to un kaimiņu rajonu. Radās ārkārtīgi bīstama situācija.

Tiklīdz saņēma ziņu, Jelgavas ugunsdzēsības daļā nolema steidzami nosūtīt uz avārijas vietu vislabāk sagatavoto 22. pilsētas militarizētas ugunsdzēsības daļas darbinieku brigādes. Tās tika pilnībā apgādātas ar ķīmiskās aizsardzības tērpiem, ar attiecīgām gāzmaskām un ugunsdzēsības rezerves tehniku.

Pēc divām stundām ugunsdzēsēju vienība leitnanta Jurijs Laska vadībā bija gatava izbraukumam. Vienības sastāvā bija pieredzējuši darbinieki: vecākais seržants Viktors Antopenko, seržants Leonīds Kobizevs, jaunākais seržants Aleksandrs Rozjonošs un jaunākais seržants Dzintars Buss, kuri piedalījās daudzās cīņās ar uguns stihiju, sekmīgi nodzēsuši desmitiem ugunsgrēku. Sie eilvēki darbojas precīzi, saliedēti. Viņu savstarpējā saprašanās un izpalīdzība darbā arī ir panākumu pamats.

Vīri devās grūtā un neziņas pilnā darbā. Kad bija nobraukti 220 kilometri, nelaiimes vietā vi-

ņi nokļuva pašā peklē. Līdzās parastajam karstumam un dūmiem te bija liela amonjaka un nitrofosfora savienojumu koncentrācija: bez gāzmaskas ne soli, viens arī nevar, tikai pāri, tikai posma sastāvā, noteikti ņemot vērā vēja virzienu. Izlūkošana, reģnoscešana, pārdislocēšanas — viss kā karā. Te nebija kur atkāpties. Te katrs gatavs atdot savas tiesības uz dzīvību tam, kuram draud nāve. So bausli stingri apguvis ikviens ugunsdzēsējs jau pirmajās savas dienesta dienās.

Smacējošā indīgā gāze iekļūst Jurijs, Viktora un pēc tam arī citu mūsu puīšu gāzmaskās. Skaidrs, ka ilgi tā izturēt nevar, bet arī aiziet nevar. Tagad visu izšķir minūtes... Sajā brīdī avārijas vieta biedriem palīgā steidzas otra vienība daļas komandora vecākā leitnanta Leonīda Ivanovska un Sarkanās Zvaigznes ordeņa kavaliera Tahira Baimuradova vadībā.

Vairāk nekā divas dienas Jelgavas ugunsdzēsēji strādāja avārijas zonā. Viņi godam izpildīja savu kaujinieku un pilsoņu pienākumu. Tagad pieci no viņiem hospitalizēti, pārējie atgriezušies ierindā.

Visi ugunsdzēsēji, kuri piedalījās avārijas seku likvidēšanā, izvirzīti apbalvošanai.

V. STARICKOVS,
22. patstāvīgas militarizētas ugunsdzēsības daļas priekšnieks, majors

KAS DZĒSA „JONAVAS ELPU”

... UN ARI PAR TO, KAS ŠAI SAKARĀ ATTIECAS UZ MUMS UN IR ĪPOTI AKTUĀLS ARI SODIEN.

Vispirms TO mēs redzējām Centrālās televīzijas programmā «Vremja»: videokadri bija uzņemti no lidmašīnas, un Lietuvas pilsētas Jonavas ķīmiskā kombināta «Azotas» («Slāpekļa») teritorija izskatījās kā pēc bombardēšanas — līdzās saspridzināta rezervuāra drupām dzeltenos, biezos dūmos tīnās milzīga noliktavas ēka. TV kadros cilvēkus nemanīja, un šķita loģiski, ka cilvēku tur, apakšā, nav — kurš gan šai indes mākonī spētu izturēt!

Tomēr TV skatītāji maldījās. Cilvēki tur bija. Cilvēki tur cīnījās ar nelaimi. Un cilvēki tur gāja arī bojā. Pirmie cīņā metās Kaupas, Viļņas un Panevėžas ugunsdzēsēji, ņemot steidzās palīgā Daugavpils, Jelgavas un Ventspils, kā arī Vitebskas un Grodņas ugunsdzēsēji.

Kā tur īstībā bija to, protams, vislabāk varēja pateikt vīri, kas bija šai ellē, kas cīnījās.

Un tā Jelgavas 22. patstāvīgās militarizētās ugunsdzēsības daļas zālē es tikos ar dažiem no viņiem. Sarunā piedalījās vecākais leitnants Leonīds Ivanovskis, leitnants Juris Laskijs, seržanti Vitālijs Semčonoks, Aleksandrs Rozeneks, Dzinārs Bušs un Aleksandrs Golovko, kā arī Latvijas Iekšlietu ministrijas Ugunsdzēsības pārvaldes priekšnieka vietnieks apakšpulķvedis Pāvels Zagorskis un «avāriju speciālists» — Černobiļas katastrofas seku likvidēšanas tiesīdzinātājs — laikraksta «Cīņa» foto-korespondents Ojārs Lūsis.

Saruna notika ļoti atklāti — mūsdienu atklātības garā, tāpēc skāra arī vienu otru cūcību, no kuras nākotnē būtu vēlams tikt vaļā.

Mūsu sarunu ierakstīju diktofona lentē, no kuras uz papīra pārrakstīju, manuprāt, visinteresantākos, viszīmīgākos teikumus. Es domāju, ka nav vērts sīki norādīt, kurš ko teica, — runāja domabiedri, turklāt cits citu papildinādami.

— Kad atskanēja trauksme, uz Jonavu devās vīri, kuri jau piedalījušies desmitiem ugunsgrēku nodzēšanā, saglabādami tautai milzīgas materiālās vērtības un pat cilvēku dzīvības.

— Vienas vienības sastāvā bija Juris Laskijs, Vik-

— Tas notika apmēram pulksten 13, bet pēc dažām stundām mūsu mašīnas jau tuvojās Jonavai. Jau daudzu kilometru attālumā bija redzams milzīgs dzelzens mākonis, kas plētās pār pilsētu.

— Tikko notika nelaime, Jonavas iedzīvotāji bēga no pilsētas: vairums savās vai iestāžu un uzņēmumu automašīnās, daļa kājām, vīkdami rokas ratiņus. Akas nosedza ar polietilēna plēvē.

— Dieva laime, ka lietuviešu biedri bija mums izbraukuši priekš un laikus brīdināja, lai mēs tūdaļ uzvilktu gāzmaskas. Cilādi mēs saindētos vēl pirms Jonavas sasniegšanas.

— Mūs brīdināja, ka katastrofas vietā izdalās slāpekļa oksīds vai kas tālīdzīgs. Voru derēt, ka tur goisā bija arī hlorkālijs, zilskābe un citāds draņķis, turklāt lielā koncentrācijā. Ne velti vīri pat ar gāzmaskām vēlas no kājām.

— Lai jūs saprastu, cik milzīga bija noliktava, pateikšu, ka tur iekraušanas reizē parasti iebrauca iekšā veseli vilcienu sastāvi. Tur glabājās apmēram 200 000 tonnu mākslīgo mēslu.

— Uzbrukums uguns perēklim vispirms sākās no jumta. Lietuviešu ugunsdzēsēji pa izbīdāmām kāpnēm nokļuva uz 15 metru augstā jumta. Tas ir trīs parasto stāvu augstumā. Sāka lauzt šifera klājumu, lai no augšas šajā ellē raidītu ūdens strūkles. Paša sākumā notika traģedija: divi lietuvieši iekrita iekšā. Viens bija pagalam uz vietas, otru ar salauztu mugurkaulu izvilka ārā. Bojāgājušais bija sporta meistars.

— Esmu pārliecināts, ka viņi nenokrita savas neuzmanības, bet gan to velna brāķa gāzmasku dēļ! Kad es nonācu kaujas vietā, konstatēju, ka arī mana gāzmaske nedarbojas. Sāku smēkt. Tentereju prom. Gadījuma dēļ uzgrūdos kādam autobusam, kur iekšā uz grīdas mēlējās aizzīmogota rezerves reģenerācijas patrona. Zīgi tās nomainīju. Kādas desmit minūtes pagāja, līdz isti atļapos un spēju atgriezties.

— Tāpat izgāja arī mūsu Viktoram Antogenko. Tik tikko atļopinājām...

— Vēl viens konkrēts gadījums. Uz jumta strādāja Viļņas ugunsdzēsēji. Mums viņus vajadzēja nomainīt. Uzskāpām. Kāpnes ar jumta savienība laura

gāzmaskas un deva elpot lietuviešiem — viens elpas ievēlciens sev, otrs — biedriem. Šai situācijā cita glābšanās varianta nebija. Un stiepām tos pa kāpnēm lejā.

— Kad bijām viņus nogādājuši drošībā, pie mums pieskreja kāds neliels vīriņš ar uzņēmum uz biksēm un teica...

— Kas par «vīriņu» — tas bija Lietuvas iekšlietu ministrs!

— ... un ministrs teica: «Kas jūs esat?» Es stādos priekšā, saku, ka no Latvijas, no Jelgavas, jūs ļaudis glābjam. Viņš prasa: «Kas ir vecākais?» Saku: «Esi!» Viņš prasa: «Vai jūs pēc pieredzes atbraucāt vai mums palīdzēt?» Es saku: «Vai tad neredzat — strādāt!» Viņš: «Paldies, puīši, par palīdzību!»

— Viņš pēc tam atsūtījis pateicības telegrammas Latvijas valdībai un mūsu ministram Steinbrīkam.

— Visā vīsumā lietuvieši cīņu pret uguni bija organizējuši prasīgi. Protams, iznāca jau palamāties arī, il sevišķi, kad oņtrūka gāzmasku reģenerācijas patronu, te mums labi palīdzēja kāds apakšpulķvedis no Daugavpils, paldies viņam!

— Tas bija Nikolajs Pjantkovskis.

— Tomēr ar gāzēm saindējās ļoti daudzi. Katra picina minerālmēslu aļļīgajā karstumā izdoloja dzelenu gāzi. Sākumā — pirmajā dienā — vienīgās «zāles», lai kaut cik atzīgtu, bija ožamais spirts.

— Pēc tam mēs uzzinājām, ka šī ķīmiskā kombināta projektētāji tālredzīgi bija paredzējuši itin visus gadījumus, arī ugunsgrēku, aprēķinājuši, kādas gāzes var attīstīties, minerālmēsliem degot, un kā pret tām cīnīties.

— Jā, jā, tikai visi šie aprēķinu dokumenti glabājas nevis Jonavā vai Viļņā, bet gan pie «soimnieka» Maskavā. Sos dokumentus oņtrā dienā no Maskavas atveda Vissavienības Ugunsdzēsības pārvaldes augsts ierēdnis.

— Kārtēja «centra» atlieksme pret «periferiju»!

— Strādājām visu nakti. Cits citu nomainīdami. Visi mēs bijām slāpi, noguruši, sāpēja kakls, galva, nespējām dziļi ievilkt elpu — skaidrs, ka bijām saindējušies.

— Otrā rītā dūmu bija, ka biezs. 40 līdz 50 m attālumā neko neverēja redzēt. Tad sākās galvenais uzbrukums. Ap degošo, pareizāk teikt, gruzdošo, noliktavu koncentrējās apmēram 70 ugunsdzēsēju mašīnas un pārvietojamās sūkņu stacijas. Katras mašīnas ekipāžā caurmērā četri vīri. Jumta augstumā novietoja papildu lafeles. Bija uzdevums: ar ūdensstrūkām izšķīdinātos minerālmēslus (kuros vēl karstumā turpinājās ķīmiska reakcija) skalot prom. Ap pulksten 15 pirmie drošsirdi riskēja ieiet noliktavā un turpināt dzēšanu tur.

— Vēl katastrofa nebija likvidēta, bet daļa Jonavas iedzīvotāju jau steidzās atgriezties...

— Viņiem lāča pakalpojumu izdarīja masu informācijas līdzekļi, es te domāju TASS un Centrālo televīziju. Tā izplatīja un Lietuvas TV savukārt pārņēma ziņu, ka Jonavā briesmas jau ir aiz muguras, sak, sunim pārkāpts un astei arī. Viss ir droši. Bet sāka līt, un no debesīm krita slāpekļskābe... Saindējās un tika hospitalizēti pat vīrsnieki, kuri noticēja informācijai un teica: «Ah, azot — eto ne opas-

— Kad atskanē trauksme, uz Jonavā devās vīri, kuri jau piedalījies desmitiem ugunsgrēku nodzēšanā, saglabādami tautai milzīgas materiālās vērtības un pat cilvēku dzīvības.

— Vienas vienības sastāvā bija Juris Laskijs, Viktors Antoņenko, Leonīds Kobizevs, Dzintars Bušs un Aleksandrs Rozeneks, otrā — Leonīds Ivanovskis, Tahirs Baimuradovs, Indulis Briģis, Aleksandrs Gotovko un Vitālijs Semčonoks.

— Jonavā uzsprāga līpne, kurā glabājās 7000 tonnu amonjaka. Turpat līdzās atradās milzīga nolikta. Tur izcēlās ugunsgrēks.

Daja no Jelgavas varonīgajiem ugunsvīriem, kuri cīnījās, uzvarēja un cieta «Jonavas ellē», — no kreisās: vecākais leitnants Leonīds Ivanovskis, seržants Vitālijs Semčonoks, seržants Aleksandrs Gotovko, seržants Dzintars Bušs, seržants Aleksandrs Rozeneks un leitnants Juris Laskijs.

OJĀRA LŪSA foto

personālam, kas mūs pieņēma un iespēju robežās ārstēja! Starp citu, Lieluvas biedri zvanīja, interesējās par mūsu veselību, vēlreiz leica paldies.

— Jā, varam palielināties: esam izvirzīti valdības apbalvojumam ar medaļu «Par drošsirdību».

— Visi?

— Nē, ir piešķirta viena medaļa uz visiem desmit... Sanācām kopā un vienprātīgi nospriedām, ka visvairāk šo apbalvojumu pelnījis vecākais seržants Viktors Antoņenko. Kā zinām, daugavpiliešiem piešķirts viens ordenis «Par personīgo vīrišķību» un divas medaļas «Par drošsirdību ugunsgrēkā». Mēs, protams, neskaužam: viņi apbalvojumus godam nopelnījuši. Kā nekā ir piedalījušies arī Igaļinas atomelektrostācijas ugunsgrēka dzēšanā...

— Izmantojot šo gadījumu, kad pie mums atbraukuši korespondenti, es negribu sūdzēties, bet pateikt patiesību par mūsu «romantisko un varonīgo darbu». Darbs ir tāds, ka ik brīdī tu esi saspringdzinājumā, jo tūlīt, tūlīt būs izsaukums uz kārtējā ugunsgrēka vietu. Un ugunsgrēku diemžēl joprojām vēl ir pārāk daudz. Mēs pastāvīgi riskējam ar veselību un dzīvību. Taču ugunsdzēsēja amatam ir zems prestižs, jo — alga ir netaisnīgi zema. Mēs saņemam 63 kapeikas stundā. Mēnesī strādājam 240 stundu. Nu tad parēķiniet pašī! Saņemam mazāk par jebkuru santehniķi vai elektriķi. Jūs neticēsiet, bet fakts ir tāds: algas dēļ te noviens nostrādā! Ugunsdzēsēju darbs mums ir, tā teikt, hobijs. Kaut gan sievas uz to skatās šķībi, saka: «Kad tu vienreiz sāksi uzturēt ģimeni, tu, ģimenes «galva»? Es — vāju sievieti — nopelnu vairāk par tevi...» Un viņām ir taisnība. Taču pie mums kadru jautājums ir ļoti ass: katrs aizgājušais ir jūtams zaudējums. Jo viņa vietā kuru katru no ielas nepaņēmsi. Ugunsdzēsējs ir jāpamāca, jāievada kolektīvā. Fakts: mums ir teicams kolektīvs, savstarpējās attiecības arī labas. Mēs varam cits uz citu palauties arī ugunskaupas apstākļos. Vienmēr.

— Runā, ka 1991. gadā beidzot algas palielinās arī ugunsdzēsējiem.

— Labāk vēlū nekā nekad.

— Bet vai visi būs tik pašreizlīdzīgi, ka gaidīs līdz tam 1991. gadam?

— Es ceru.

— Es gan neticu...

— Tāpat izgāja arī mūsu Viktoro Antoņenko. Tik likko atelpinājām...

— Vēl viens konkrēts gadījums. Uz jumta strādāja Vīļņas ugunsdzēsēji. Mums viņus vajadzēja noņemt. Uzķāpām. Kāpnes ar jumtu savienoja šaura šaurina laipa. Skatāmies — vīri guļ. Kļuvis slikti, alpekaļ nav spējīgi tikt. Vēlāk izrādījās, ka gāzmaskas, kam bez reģenerācijas patronas nomaiņas vajadzēja darboties (pēc «nomenklatūras!») vismaz 1,5 stundas, no ierindas izgāja jau pēc 20 līdz 30 minūtēm.

— Un tad Briģis un Baimuradovs novilkā savas

gāzmaskas, sak, sunim pārkāpts un astei arī. Viss ir droši. Bet sāka līt, un no debesīm krija slāpekļskābe... Saņēdējās un lika hospitalizēti pat virsnieki, kuri noticēja informācijai un leica: «Ah, azot — o to ne opasno, o to čepu...»

— Kas par idiotisku tendenci — nelaiemes reizē melot, iztēloties, ka diez kas nav noticis! Slāgnācijas aļlieka! Droši vien. Bet pašlaik — atklātības laikā — las sken vienkāsi mežonīgi. Turklāt jācieš nevainīgiem civiliedzīvotājiem. Manuprāt, ļoti daudzi, kuri, paklausīdamui dezinformācijai, pārāk ātri atgriezās mājās, nokļuva slimnīcās.

— Savu darbu padarījuši, braucām mājās un likāmies guļēt. Pēc vienas dienas mums jau vajadzēja iet uz dežūru. Taču jutāmies arvien bēdīgāk. Tāpēc braucām uz Rīgu, uz Iekšlietu ministrijas polikliniku.

— Faktiski mums jau otrajā dienā vajadzēja gulties hospitālī: pārbaudīt veselību un ārstēt iekšējos apdegumus.

— Vēlāk noskaidrojām precīzu diagnozi: elpošanas ceļu un plaušu ķīmiskais apdegums.

— ... un tā — mēs ierodamies jau minētajā poliklīnikā, bet tur mums saka: «Kas jūs tādi esat? Kur speciāls norīkojuma dokuments? Ja papīra nav, mēs jūs nevaram pieņemt...» Un tā sešas stundas no viena kabineta otrā, izmērija asinsspiedienu, iztaistīja asins analīzi...

— Bet man teica: «Jums ir hronisks bronhīts!» Sāpēja plaušas, bet mums izrakstīja olīveļļu kakla ieziešanai. Beidzot bija ar mieru izrakstīt slimības lappes. Bet mēs teicām: «Ar slimības lapām mēs veseli netiksim! Jūs, lūdzu, papilieties noskaidrot, ar ko mēs esam saņēdušies un kā mūs izārstēt!» Bet nekā...

— Tad devāmies uz mūsu slimnīcu Čiekurkalnā. Tur arī bez norīkojuma negēma pretī.

— Mani nosauca par simulantu!

— Pārliecinājāties, ka mūsu Iekšlietu ministrijas medicīna ekstremām situācijām nav gatava.

— Paldies mūsu pašu Jelgavas pilsētas slimnīcas

Droši vien līdzīga saruna man būtu iznākusi arī ar Daugavpils ugunsdzēsējiem. Viņi uz Jonavu nosūtīja 21 vīru. Pēc godam paveiktā pienākuma 13 no viņiem piecas līdz astoņpadsmit dienas ārstējās Daugavpils pilsētas slimnīcā, pārējie — Rīgā.

Es piezvanīju apakšpulkvedim Nikolajam Pjantkovskim, teicu, ka jelgavnieki viņu lielījuši. Apakšpulkvedis samulsa, atbildēja:

— Es darīju, kas tai brīdī un tajos apstākļos bija visnepieciešamāk.

Kad es jautāju, kurš no daugavpīliešu ugunsvīriem «Jonavas ēllē» visvairāk izcēlies, Pjantkovskis iedeva telefona klausuli savam vietniekam politiskajā darbā...

Tā uzzināju, ka apbalvošanai ar ordeni «Par personīgo vīrišķību» ieteikts majors Sergejs Vorobjovs, ar medaļu «Par drošsirdību ugunsgrēkā» — jau minētais apakšpulkvedis Nikolajs Pjantkovskis un seržants Anatolijs Jegorovs, bet ar medaļu «Par teicamu dienestu leM» — vecākais leitnants Eriks Mustermanis.

Te varētu likt punktu. Sakot lielu paldies visiem varonīgajiem ugunsdzēsējiem.

Tomēr es riskēju mazliet pafilozofēt par to, kas tad īsti ir varonība. Nē, nē, nesteidzieties mani apsaukt: nu gan atradis, par ko runāt!...

Man šķiet, ka pašlaik varonība vispirms ir skaļš vārds.

Ilgus gadus tas ticis lietots tik bieži, ka jūtami degradējies un daļēji pat zaudējis sākotnējo cēlumu un jēgu. Piemēram, par darba varonību mēdza dēvēt tāda cilvēka rīcību, kurš godprātīgi un tāpēc roženi nostrādāja visas astoņas vai septiņas darba stundas. Ikviens. Godprātīgi. Bez skubināšanas un aiz muguras stāvēšanas. Bez varonības. Vienkārši — strādājis.

Bet ir arī tupeju varoņi — tādi, kuri ar stekiem rokās ir gatavi sist neapbruņotus vīriešus un sievietes un puseudžus. Bet tos, kuri pavēl sist, dēvējam vienkārši par neliešiem.

Uz šo jautājumu fona divtik spilgti redzama īstā varonība.

Kad cilvēki citu dēļ riskē ar savu veselību un savām dzīvībām. Un kad savu varonību cenšas neaizaudzēt, kad uzskata kā pašu par sevi saprotamu.

Man šķiet, ka to cilvēku, kuri spēj veikt varoņdarbus, ir nesalīdzināmi vairāk nekā tupeju varoņu.

Tas ir ļoti labi.

JURIS ROBEŽNIEKS

(Žurnāls "Zvaigzne" 1989.gada jūlijs Nr.14)

(Žurnāls "Zvaigzne" sabiedriski politisks un literāli māksliniecisks žurnāls, kuru izdeva Latvijas KP CK izdevniecība Rīgā)

Varonīgais veikums brāļu zemē

Gaitis Grūtups

Pirms gandrīz astoņpadsmit gadiem – 1989. gada 20. marta pusdienlaikā – Jelgavā nekur nedega, taču atvērās ugunsdzēsēju depo vārti un pa tiem pilnā kaujas ekipējumā izbrauca automašīna ZIL 130. Tā devās uz Lietuvu, kur pulksten 13 Jonavā minerālmēslu ražošanas uzņēmumā «Azotas» («Slāpekļis» lietuviešu valodā) sprādziena dēļ atmosfērā tika izsviests septiņi tūkstoši tonnu sašķidrīnāta amonjaka. Gan braukšus, gan kājam tobrīd drošā attālumā bija evakuējušies četrdesmit tūkstoši pilsētas iedzīvotāju.

Kādēļ jelgavniekiem bija jādodas novērst katastrofas sekas 220 kilometru attāļajā Kauņas rajona pilsētā? To varbūt varētu paskaidrot tā laika ugunsdzēsēju brigādes komandieris Viktors Staričkovs, taču šis no dienesta jau labu laiku pensionētais vīrs

Rozeniekam, Vitālijam Semčonokam neviens neprasīja, vai viņi vēlas izcelties ar varonību vai palikt mājās. Vīri saņēma pavēli doties uzdevumā. Atteikties to pildīt neļāva zvērests.

Kad pilsētu visi atstājuši

No Jelgavas izbraukusi komanda uz brīdi apstājās Bauskā. Bija domāts, ka kaušņieki pievienosies jelgavniekiem, taču tas nenotika. Par katastrofas vietā notiekošo ziņas bija neskaidras. Dieva pirksts, ka gabalīgu pirms Jonavas jelgavnieku automašīnai izbeidzās benzīns. Lietuviešu kolēģi ne tikai atveda degvienu, bet arī brīdināja, ka pie pašas pilsētas, sķērsojot nelielu iepaklu, jāuzvelk gāzmaskas, citādi var saindēties vēl pirms glābšanas darbiem.

Padomju Savienībā jau bija sācies Gorbačova «perestroikas» un atklātības laiks. Maskavas Centrālās televīzijas ziņu programma «Laiks» parādīja kadras, kas vīrs Jonavas bija uzņemti no lidmašīnas. Pilsētas nomaļē izvietotās ķīmiskās rūpnīcas teritorija izskatījās kā pēc bombardēšanas. To klāja biezi dzeltenī dūmi. Li-

Ugunsdzēsēji Viktors Antonoņenko (no kreisās) un Dzintars Bušs savā dienestā strādā vēl tagad. Arī vecie «zilbi» ir ierindā tāpat kā pirms 18 gadiem.
Agra Sincova foto

lēģi, ar ironiju brīdinot, ka glābēju veselībai kaitējums ir neizbēgams. Tūlīt pēc vakariājam tika paziņots, ka uz katastrofas vietu jādodas jelgavnie-

ka tvaikiem, taču jelgavnieki objektīvi darbojās četrarpus stundu...

Elpo caur manu gāzmasku!

nu minerālmēslu – kaudzes piecstāvu mājas augstumā. Šī masa bija sakususi reāgt ar izplūdušo amonjaka šķidrumu, tā veidojās riebiegi dūmi.

nostāsti, ka komandieris bijis diezgan gockārigs, gribējis, lai viņa brigāde izceļas. Taču, no otras puses, skaidrs, ja brīļiem lietuviešiem ir kāda nelaime, vispirms jāiet palīgā mums, jo dzīvojam tuvākajos kaimiņos. Vada komandierim Jurijam Laskijam, ugunsdzēsējiem Viktoram Antonoņenko, Tahīram Baimuradovam, Indulim Briģim, Dzintaram Bušam, Aleksandram Gotovkam, Leonīdam Ivanovskim, Leonīdam Kolčevam, Aleksandram

kās, ka tur apakšā nevar atrasties cilvēki. Taču ugunsdzēsēji varonīgi pildīja savu pienākumu. Pirmās ieradās lietuviešu – Kauņas, Vilņas, Panevežas – komandas. Drīz nāca klat palīgi no Vitebskas, Grodņas, Daugavpils un arī Ventspils. Jelgavnieki iebrauca vēlā pēcpusdienā un izvietojās Jonavas stadionā, kur jau stāvēja ap četrdesmit piecdesmit ugunsdzēsēju automašīnu. «Kāpēc jūs vēl atbraucāt?» jelgavniekiem teikuši ko-

kiem un daugavpiliešiem.

Minerālmēslu ražošanas uzņēmuma «Azotas» teritorija pletās aiz pilsētas vairāku kilometru garumā. Līdz uzprāgušajam amonjaka rezervuāram bija jābrauc kilometri četri. Turp ugunsdzēsējus aizveda ar autobusu. No Jelgavas pagremtie elpošanas aparāti izrādījās lieki. Jonavā visiem tika izdotas parastās gāzmaskas, kuru filtrs apmēram divas stundas spēj attīrīt gaisu no amonj-

Par katastrofas vietā redzēto V. Antonoņenko un Dz. Bušs stāsta: «Cietušais amonjaka rezervuārs vecuma vai cita iemesla dēļ bija saplaisājis, eksplodējis un sašķībejis (precīzs katastrofas cēlonis nav zināms). Amonjaku saturošais šķidrums tecēja uz minerālmēslu noliktavu – angāru, kas pēc izmēriem bija tik milzīgs, ka tajā varēja iebraukt un pielādēt vilciena sastāvu. Angārā stāvēja vismaz vairāki desmiti tūkstoši ton-

Ugunsdzēsējiem ar ūdens strūklām vajadzēja šķaidīt šo vielu sajaukumu, lai tas pamazām neitralizējas.»

Uzbrukumu ķīmiskās reakcijas vietā glābēji sāka no piecpadsmit metru augstā jumta, kas bija uzlauzts, lai varētu tam cauri izbāzt šļūtenju stobrus. Divi lietuviešu ugunsdzēsēji no jumta nokrita – viens gāja bojā, otrs guva smagu ievainojumu. Jelgavnieki vēlāk sprieda, ka diez vai lietuviešu kolēģi cieta neuzmanības dēļ. Loti iespējams, vainīgs bija brāģu gāzmaskas. «Viens mūsu komandas vīrs, nonācis katastrofas vietā, sāka smakt. Viņa gāzmasku vajadzēja nomainīt», atceras V. Antonoņenko. Savukārt I. Briģis un T. Baimuradovs, uzkāpjot uz jumta, atrada divus kolēģus, kam, saindējoties ar izplūdušajam gāzēm, bija kļuvis slikti. Pašu spēkiem viņi netika leģi. Jelgavnieki tad novilkā savas gāzmaskas, pa kurām deva ielpot cietušajiem, un tad viņus nenesa drošībā. Indigo gāzu koncentrācija vietām bija nepanesama, bet vietām it kā neko nejuta. Līdzīgi vairākus cietušos kolēģus, kuri bija trāpijuši gāzu mākonī, drošībā nogādāja V. Antonoņenko. Ari viņam gadījās tā, ka vajadzēja maksīgi elpināt.

Apdrošinātāji apjuka

Vēlu vakarā, kad ugunsdzēsējiem tika dots laiks atpūtai, visi bija izmirkuši ūdens un ķīmisko vielu putrā.

Saki sev jā!
Daudz svaigu ideju

sāpēja kakls, galva, asaroja uzpam-
pušās acis. Pēc lietuviešu preses zi-
ņām, astoņi ugunsdzēsēji tūdiem gā-
ja bojā. Jelgavnieki atgriezās visi.

Otrā rītā dzelteno dūmu mākoņi
virs minerālmēslu noliktavas tur-
pināja biezēt. Tālāk par piecdesmit
metriem neko nevarēja redzēt. Kon-
centrējot ap septiņdesmit ugunsdzē-
sēju mašīnu un pārvietojamo sūkņu
staciju, tika veikts noslēdzošais uz-
brukums ķīmiskās reakcijas vietai.
Ap pusdienlaiku pirmie drošsīrīti ar
sūtēņu stobriem iegāja noliktavā pa
ieejas vārtiem.

Atgriezušies mājās, visi Jelgav-
vas ugunsdzēsēji nokļuva slimnīcā.
Diagnoze – augšējo elpvadū apde-
gums. Dz.Bušs bija apdrošinājis veselību
un vēlējas saņemt kompensā-
ciju. Taču izrādījās, ka minētās di-
agnozes kompensējamo slimību sarak-
stā nav. Galu galā ar lielu staigā-
šanu pa kabinetiem divsimt rubļu
(tāda tolaik bija ugunsdzēsēja mē-
nešalga) sāpju nauda tika izmaksā-
ta. Ārstēšanās ilga apmēram divas
nedēļas. Tajā laikā, piedāvājot sa-
vu medicīnisko palīdzību, bija zva-
nījuši arī lietuvieši. No Maskavas ti-
ka atsūtīta viena jelgavniekiem pa-
redzēta medaļa «Par drošsirdību».
Viena – uz visiem desmit. Pēc Jo-
navā bijušo ugunsdzēsēju lēmuma
tā tika piešķirta V.Antonenko. Viņš
tagad teic, ka neko īpašu jau neesot
darījis, līdzīgas medaļas vajadzēja
piešķirt visiem.

Caur Jelgavas centru

Stāsts par Jonavas notikumiem
diemžēl nav kaut kas ļoti atāls. Mēs
Jelgavā dzīvojam kā uz pulvera muc-
cas, jo vai ik dienu dzelzceļa cister-
nās caur pilsētas ģeogrāfisko centru
izbrauc varbūt pat lielāka un koncen-
trētāka amonjaka masa, nekā tā iz-
plūda Jonavas rūpnīcā. Paldies dzelz-
ceļniekiem, ka gandrīz trīsdesmit ga-
du, kopš Ventspils ostā kā komjau-
natnes 60. gadadienas trieciencelt-
ne tika uzbūvēta amonjaka rūpnīca,
uz slīdēm avārijas ar amonjaka no-

plūdi nav bijušas. Taču, kā atzīst in-
dustriālā riska pētnieks Andris Mau-
rāns, ir satraucoša varbūtība, ka tāda
var notikt. Tikai gadījuma dēļ pēdē-
jo gadu lielākās dzelzceļa avārijas Ve-
cumniekos (1998. gadā) un Līvberzē
(2001. gadā) notika ar vilcienu sastā-
viem, kas pārvadāja salīdzinoši ma-
zāk postošo dīzeļdegvielu. Ik pa lai-
kam Jelgavas pašvaldība, gan iegul-
dot pašu līdzekļus, gan saņemot ES
atbalstu, iesaistās ar drošību saisti-
tos projektos. Arī patlaban pašval-
dības izpilddirektora Gunāra Kurlo-

viča vadībā tiek pabeigts 1,3 miljonu
vērtais projekts «Pārrobežu sadar-
bības iniciatīva riska vadības sistē-
mas veidošanai Latvijas un Lietuvas
kaimiņu reģionos». Nauda ieguldīta
ar drošību saistītās lietās, arī atalgo-
jums projekta vadībai augsts. Taču
nejūt, ka pilsētā un laukos tadēj bū-
tu kļuvis ievērojami drošāk, jo lielā-
ko industriālā riska izraisītāju paš-
valdības aktivitātes tikpat kā neskar.
Dzelzceļš dzīvo savu, pašvaldība – sa-
vu dzīvi. Tā rīt paralēli kā divas slie-
des – līdz brīdim. ■

Mātera ielā 35a
Tālrunis 29388577; 26668683
e-pasts: sia.stiker@inbox.lv

Tuvojas svētki – dāvanu laiks.
Nevari atrast piemērotu dāvanu draugam?
Nāciet, šeit ir īstā vieta jūsu idejām!

- Apģērbu, auduma apdruka;
- uzlīmes;
- auto uzlīmes;
- skatlogu noformējums.

**PĀRDEVĒJUS(-AS) KONSULTANTUS(-ES),
NOLIKTAVAS DARBINIEKU(-CI) UN
VAIRUMTIRDZniecības MENEDŽERI**

Pienākumi:
tirgot produkciju, konsultēt klientus, noformēt pasūtījumus.

Prasības:
atbilstoša darba pieredze tirdzniecībā, teicamas saskarsmes spējas,
pārdotprasme, augsta atbildības izjūta, datorprasme.

Piedāvājam:
darbu jaunā kolektīvā, izaugsmes iespējas, atalgojumu no Ls 250
(ar pieredzi - no Ls 350) pēc nodokļu nomaksas, sociālās garantijas,
kā arī elastīgu atlaižu un prēmēšanas sistēmu darbiniekiem.

**Pieteikuma vēstules un CV sūtīt pa tālruni/faksu 67327826, 67327821;
e-pastu: iveval@senukai.lv, uz adresi: SIA «Senuku Tirdzniecības
centrs» Vienības gatve 93, Rīga (Iļlaks RIMI)**

Katru pīrr

**raida
JELGAVĀ**

Informācija par
notikumiem Zemg
Uzziņas pa tālruni !

**Valsts sa
agentū
izsl**

**Pensiju un pabal
valsts civildier**

Galvenie pienākumi:

- ✓ konsultēt klientus sociālās
- ✓ izvērtēt saņemtos dokume
- ✓ sagatavot izziņas un infor

Prasības pretendentiem:

- ✓ atbilstība Valsts civildienē
- ✓ augstākā izglītība;
- ✓ prasme lietot normatīvos a
- ✓ vēlama iepriekšēja darba
- ✓ valsts valodas prasme au
- ✓ valodas zināšanas;
- ✓ prasme strādāt ar datoru
- ✓ spēja strādāt patstāvīgi, u
- ✓ labas komunikācijas spēja

Piedāvājam:

- ✓ interesantu un atbildīgu da
- ✓ darba pieredzi valsts pānie
- ✓ veselības apdrošināšanu;
- ✓ atalgojumu saskaņā ar 20
- ✓ un noteiktās sociālās gara

Gaidām jūsu CV, pieteiku
dokumentu kopiju, kā arī k
aptaujas anketu (pieejama mā
no publicēšanas «Zemgales Z

**ADRESE: VSAA Jelgavas no
tālruni uzziņām 3022588**

Jelgavas rajona Līvberzes pagasta teritorijā pie Līvberzes dzelzceļa stacijas 2000.gada 11.martā pulksten 11.42 vieglajai automašīnai „Hyndai Sonata” saduroties ar kravas vilcienu notika avārija. Avarējošā vilciena sastāvā bija 32 cisternas. Avārijas rezultātā no slīdēm nogāja astoņas cisternas ar aptuveni 922 tonnām dīzeļdegvielas. No šīm cisternām izplūda 770 tonnas dīzeļdegvielas, no kurām 554 tonnas sadega un zemē nokļuva 216 tonnas.

Ugunsgrēka likvidēšanai tika iesaistītas 20 ugunsdzēsēju automašīnas ar 72 darbiniekiem. Uguns dzēšana ilga aptuveni 15 stundas. Uzreiz pēc ugunsgrēka „Latvijas Dzelzceļa” avārijas brigādes uzsāka remontdarbus un piesārņojuma ierobežošanas pasākumus. Avārijas seku likvidēšanas neatliekamie pasākumi tika veikti no 11.līdz 29. martam.

Ar naftas produktiem tika piesārņota 1,76 ha liela teritorija. Pēc neatliekamo pasākumu veikšanas vidē palika 37,73 tonnas dīzeļdegvielas.

Divus gadus notika sanācijas pasākumi, gan savācot naftas produktus, norokot saindēto augsni, gan veicinot naftas produktu dabiskās noārdīšanās procesus.

2002. gada beigās sanācija tika pabeigta, kad gruntsūdens un augsnes piesārņojuma radītāji atbilda normām.

2003. gadā tika pabeigti monitoringa pasākumi.

2000.g.11.martā Līvberzes dzelzceļa katastrofa-publicitātes foto

(2000.g.11.martā Līvberzes dzelzceļa katastrofa (foto no Jelgavas ugunsdzēsēju muzeja albūma)

Vēsturē jāpaliek arī karstajai 2003. gada 2.aprīļa dienai.

2003. gada 2. aprīlī VUGD Jelgavas brigāde izbrauca uz ugunsgrēkiem vismaz 19 reizes, kas savā ziņā ir rekords un nav pārspēts. Starp 10 kūlas ugunsgrēkiem bija arī nopietni ugunsgrēki, kuros no četriem cietušajiem cilvēkiem bija arī divi Jelgavas daļas darbinieki. Lai gūtu mazu priekšstatu par šo dienu un to, kas tajā piedzīvots, jāizlasa izraksts no dispečera žurnāla pēdējām lapām:

2.04.2003.plkst.02.06 Neretas ielā 20 deg automašīna BMW

2.04.2003.plkst.07.15 Jelgavas raj., Līvberzes pag., m.Liņģi deg mājas jumts-17 kv.m, saimniecības ēka -30kv.m., cieta 1961.gadā dzimis vīrietis un ugunsdzēsējs-glābējs Ainars Brunavs, kuru krītošs skurstenis izgrūda cauri pārsegumam.

2.04.2003.plkst.13.30 Līvberzes pagastā pie m."Avotiņi" deg kūla 200kv.m.

2.04.2003.plkst.14.25 Līvberzes pagastā deg kūla -30 ha

2.04.2003.plkst.14.27 Jelgavā Zirgu ielā, 9b piededzis ēdiens

2.04.2003.plkst.14.58 Jelgava, apvedceļš, deg kūla 1 ha

2.04.2003.plkst.15.35 Jelgava, Rubeņu ceļš deg kūla 1ha, apdraud mežu

2.04.2003.plkst.15.53 Jelg.raj.,Garoza, deg kūla un mežs 5ha

2.04.2003.plkst.16.10 Jelgavas raj., Sarkanais māls, deg kūla 3ha

2.04.2003.plkst.16.10 Jelgavas raj., Sidrabenes pag., m. „Brīdagi ” no kūlas deg šķūnis 200 kv.m., pagraba jumts-15 kv.m.

2.04.2003.plkst.16.15 Jelgavas raj.,Sidrabenes pag., pie m. ‘Bumbieri’ deg kūla 60 ha un kokmatriāli 8 kub.m. un malka 3 kub.m.

2.04.2003.plkst.16.20 Jelgava , Aku ceļš, deg kartingu garāžas „Ruļļi” ēka 210 kv.m ar kartingiem, motoriem. Pēc ugunsgrēka sargsuns iekož kājā vada komandierim Česlavam Volodjko.

2.04.2003.plkst.16.26 Jelgava , Aviācijas,10 aiz naftas bāzes deg kūla

2.04.2003.plkst.16.30 Jelgava, Spāru iela,30 no gāzes 50l balona sprādziena deg māja 30 kv.m., cietuši divi vīrieši (1939 un 1998.g.)

2.04.2003.plkst.18.46 Jelgavas raj.,Cenu pag.,Brankās deg dārza māja 15.kv.m.

2.04.2003.plkst.19.04 Jelgavā, pārlielupē deg kūla 2 ha

2.04.2003.plkst.20.00 Rīgas Kalnciema c. Pie DUS deg kūla

2.04.2003.plkst.20.00 Jelgavas raj., Eleja pie stacijas deg kūla 900 kv.m.

2.04.2003.plkst.20.08 Valgundes pag. deg pamesta ferma „Jaunzemju putriņas”- 112 kv.m., koka šķūnis-88 kv.m, pagraba jumts 15 kv.m.

(izraksts no Jelgavas brigādes dispečeru žurnāla pēdējās lapas no 336. līdz 354. ierakstam, kas atrodas Jelgavas ugunsdzēsēju muzejā)

Dispečera žurnāls beidzas ar šo ierakstu,bet līdz rītam vēl 12 stundas...

Ugunsgrēkus likvidēt izbrauca ne tikai esošā 3. maiņa, bet tuvāk dzīvojošie ugunsdzēsēji un inspektori, izbraucot ar pēdējo rezerves ugunsdzēsēju automobili, un „A” šļūtenēm.

III Darbinieku apbalvojumi-struktūrvienības gods un slava

1936.g.14.novembrī Jelgavas BUB virsnieks Aleksandrs Strekāvins apbalvots ar Triju Zvaigžņu ordeni (V šķira).

1977.g. ar BUB medaļu „Par nopelniem” apbalvo:
Leonardu Bitānu, Ilmāru Lankenfeldu,

1981.g. ar BUB medaļu „Par nopelniem” apbalvo Valdi Karpusoviču

1987.g. ar BUB medaļu „Par nopelniem” apbalvo Viktoru Staričkovu

(No izdevuma „Jelgavas ugunsdzēsēji 1865-1990” Izdeva Jelgavas PR BUB 1990.g., Jelgavā)

1987. gadā 22. PMUD komandieri Viktoru Staričkovu apbalvo ar medaļu ”Par drošsirdību ugunsgrēkā” par ugunsgrēka dzēšanu 1987.g.oktobrī, kad Jelgavā dega dzelzceļa cisternas ar benzīnu. *(no Jubilejas avīzes Jelgavas BUB-130 gadi)*

„1989.gada pavasarī rūpnieciskā nelaime piemeklēja Lietuvas ražošanas apvienību „Azots”, kura atradās Jonavā un kura radīju ļoti lielu trauksmi iedzīvotāju vidū. Pilsētas un tuvāku ciemu iedzīvotājiem draudēja lielas briesmas. Šajā grūtajā stundā Jūs sniedzāt savu palīdzības roku. Jūsu pašai dziedīgais darbs avārijas seku likvidēšanā ir neizmērojams.

Rajona iedzīvotāji sirsnīgi pateicas Jums par šo labo rīcību cīņā par cilvēku dzīvību un veselību.” Pateicības vēstuli parakstīja Jonavas rajona partijas komitejas sekretārs E.Marcjukas un Tautas deputātu padomes rajona izpildu komitejas priekšsēdētājs I. Valis. *(No Jelgavas ugunsdzēsēju muzeja materiāliem)*

No Latvijas, kā arī no Jelgavas 22. PMUD uz šo katastrofu tika nosūtīti ugunsdzēsēji. Katastrofas seku likvidācijā piedalījās arī Jelgavas ugunsdzēsēji: Vitālijs Senčonoks, Viktors Antoņenko, Aleksandrs Gotovka, Dzintars Bušs, Indulis Briģis, Tahirs Baimuradovs, Leonīds Kobzevs, Juris Laskis, Aleksandrs Rozenieks, Leonīds Ivanovskis.

Visi darbinieki tika apbalvoti ar vērtīgām dāvanām.

1999.gada 3.martā VUGD Jelgavas brigādes ugunsdzēsējs Andrejs Dovnarovičs saņem Latvijas Republikas ministru prezidenta Viļa Krištopana pateicību par vīrišķību un drosmi, glābjot cilvēku dzīvības un aizsargājot viņu mantu ugunsgrēkā. Riskējot ar savu dzīvību līdzcilvēku labā, viņš ir izpelņījis sabiedrības visaugstāko atzinību un Latvijas valdības apbalvojumu.

Andrejs Dovnarovičs

LATVIJAS REPUBLIKAS MINISTRU PREZIDENTA

PATEICĪBA

Andrejam Doonarovičam

Izsaku Jums pateicību par viriškību un drosmi, glābjot cilvēku dzīvības un aizsargājot viņu mantu nelaimē. Riskējot ar savu dzīvību līdzcilvēku labā, Jūs esat izpelnījies sabiedrības visaugstāko atzinību un Latvijas valdības apbalvojumu.

Apsveicu un vēlu Jums panākumus, veiksmi, veselību valstij ļoti nozīmīgajā dienestā.

Vilis Krištopans

1999. gada 3. martā

2000. gada 27.maijā uz Jelgavas pilsētas svētkiem Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Jelgavas brigādes vada komandierim Ivaram Plātem par pašai dziedzīgu rīcību un varonību likvidējot Līvberzes katastrofu, kur dega cisternas ar dīzeldegvielu, piešķir Jelgavas pilsētas augstāko apbalvojumu **"Goda zīme"** ar numuru Nr.20.

Ivars Plāte

(foto-Guntars Strangats 2012.g.)

2002.gada 31.maijā uz Jelgavas pilsētas svētkiem Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Jelgavas brigādes vada komandierim Aigaram Ziediņam par pašai dziedzīgu rīcību un varonību piešķir Jelgavas pilsētas augstāko apbalvojumu **"Goda zīme"**

Aigars Ziediņš VUGD Jelgavas brigādes Jelgavas daļas vada komandieris (foto no portāla "Zemgales ziņas")

2004.gada 21.maijā Jelgavas dome piešķir Jelgavas pilsētas apbalvojumu «Pateicības raksts» VUGD Jelgavas brigādes Kalnciema posteņa darbiniekiem **Agrim Vicinskim** un **Edgaram Blūzdam** par augstu profesionālo meistarību ekstremālā situācijā. Agris Vicinskis Izglāba no Lielupes slīkstošu makšķernieku, kuram apgāzās laiva upes vidū, bet E.Blūzma izglāba no degoša dzīvokļa cilvēku.

Agris Vicinskis (foto no personīgā arhīva)

Edgars Blūzma

2006. gada 17.novembrī Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Jelgavas brigādes ugunsdzēsējam **Andrejam Roščenkovam** par pašai zliedzīgu rīcību un

varonību, glābjot cilvēku no nosmakšanas dūmos, piešķir Jelgavas pilsētas apbalvojumu «**Pateicības raksts**»

Andrejs Roščenkovs

2008. gadā **Linards Zāģeris** VUGD Jelgavas brigādes Elejas posteņa darbinieks no Jelgavas Domes saņēma **Pateicības rakstu** par drosmi ekstremālā situācijā pildot dienesta pienākumus. Viņš 2008.gada aprīlī Jelgavas novada, Bērvircavā, Bērzu ielā 8, iznesa un izglāba no dzīvokļa pēc sprādziena un gāzes noplūdes vīrieti un viņa māti. (*Jelgavas Vēstnesis, 2008. gada 29. maijā, Nr.22 (54)*)

Linards Zāģeris

(foto no portāla Jelgavas Vestnesis)

2002. gadā A.Feldmanis apbalvots ar apbalvojuma nozīmi LR BUB teicamnieks (Nr.8043 LR BUB Domes valdes lēmums no 2002.16.05)

2005. gadā A.Feldmanis apbalvots ar apbalvojuma nozīmi LR BUB teicamnieks (Nr.8123 LR BUB Domes valdes lēmums no 2005.15.09)

2007.gadā ar LR BUB medaļu „Par nopelniem”

2008. gadā apbalvots ar medaļu „100 gadi Sanktpēterburgas Valsts ugunsdrošības dienesta ārkārtējo situāciju universitātei ”(Krievijas federācijas Ārkārtējo situāciju ministra pavēle Nr.88-k no 2008. gada 07.04.)

2009. gadā A. Feldmani apbalvo ar LVA fonda LĀČPLĒSIS Goda zīmi (LVA fonda „Lāčplēsis”2009. gada 12. maija lēmums Nr.5)

A.Feldmanim piešķir Lāčplēša Goda zīmi (A. Freimanis foto)

2008.g.novembrī, „Atzīmējot Latvijas proklamēšanas 90.gadadienu, ceturtdien Iekšlietu ministrijā tika pasniegti Ministru kabineta, Ministru prezidenta un Iekšlietu ministrijas apbalvojumi tās pakļautībā esošo dienestu darbiniekiem. Sumināmo vidū ir vairāki jelgavnieki, viņu vidū arī Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Jelgavas brigādes autovadītājs Igors Tornis.”

Viņu godināšanai izvirzījis brigādes komandieris Aldis Feldmanis. «Šis cilvēks nekad nemēdz atteikt, ja kolēģiem nepieciešama palīdzība viņa brīvajās dienās. Arī darba pienākumus vienmēr paveic kārtīgi un labi,» tā darbinieku raksturo priekšnieks. I.Tornis dienestā strādā jau 26 gadus, turklāt visu šo laiku - Jelgavas brigādē.

«Ne tikai stūrēju automašīnu, bet arī piedalos dzēšanas darbos. Jā, reizēm viss pārējais jāpakārto darbam, it sevišķi tādēļ, ka dzīvoju pretējā ielas pusē un esmu pirmais, kurš nepieciešamības gadījumā tiek saukts palīgā,» pastāstīja I.Tornis.*(no portāla Zemgales Ziņas 2008.g.13.novembris)*

Igors Tornis

(Igors Tornis portāls „Zemgales Ziņas” Ingas Karlinskas 2008.13.11 foto)

(Par visiem portāla „ZZ.LV” izmantotajiem foto ir atsauce un atļauja 03.05.2010.g. par izmantošanu)

2010.gada 17.maijā sakarā ar Latvijas ugunsdzēsības 145.gadadienu VUGD Zemgales reģiona komandieris majors Ints Sēlis ar pateicības rakstiem apbalvoja 48 Jelgavas, Dobeles, Bauskas, Tukuma, Kandavas, Jēkabpils un Aizkraukles brigādes darbiniekus. Svinīgajā pasākumā ugunsdzēsējus apsveikt ieradās VUGD priekšnieka vietnieks Aldis Lieljuksis, kurš svinīgajā uzrunā stāstīja par VUGD attīstību, kā arī dienesta izaicinājumiem nākotnē – mežu ugunsgrēku apkarošanu. Pateicības vārdus ugunsdzēsējiem veltīja arī Jelgavas domes priekšsēdētājs Andris Rāviņš, kurš izteica pateicību VUGD Jelgavas brigādei par operatīvo darbību plūdu laikā.

Pateicības raksti pasniegti:

virslieņantam Artūram Hroļenko, Jelgavas daļas komandierim;
majoram Andrim Staļģevicam, Jelgavas daļas inspektoram;
seržantei Dacei Degainei, Jelgavas daļas komandiera palīdzei;
virslieņantam Aigaram Ziediņam, Jelgavas daļas inspektoram dežurantam
(vada komandierim);
virsniekvietniekam Zigmundam Bendikam, Jelgavas daļas inspektoram
dežurantam (vada komandierim);

kaprālim Vladimiram Orlovskim, Jelgavas daļas ugunsdzēsējam glābējam (autovadītājam);
kaprālim Edgaram Pakalnam, Jelgavas daļas ugunsdzēsējam glābējam;

Pateicības rakstu Jelgavas brigādes komandiera vietniekam Artūrs Horoļenko pasniedz Zemgales reģiona brigādes komandieris I.Sēlis (pa labi) (*Zemgales ziņas, Elīna Kresa 17.05.2010*)

Ar Viestura ordeņa Zelta goda zīmi apbalvots VUGD Zemgales reģiona brigādes Jelgavas daļas ugunsdzēsēju glābējs virsniekvietnieks Viktors Antoņenko. «Par ilggadēju uzcītīgu un uzticīgu kalpošanu valsts dienestā, 27 darba gadu ieguldījumu, piedaloties sarežģītu un bīstamu ugunsgrēku dzēšanā un par ieguldījumu VUGD prestiža celšanā,» teikts oficiālajā anotācijā, (*Jelgavas vēstnesis 2012.g.13.martā*)

Valsts prezidents Valdis Zatlers (no labās) un Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Zemgales reģiona brigādes Jelgavas daļas ugunsdzēsējs glābējs, virsniekvietnieks Viktors Antoņenko, kurš tiek apbalvots ar Viestura ordeņa Zelta goda zīmi par 27 gadu godprātīgu, pašaizliedzīgu un augsti profesionālu dienestu, lielu personīgo ieguldījumu sarežģītu un bīstamu ugunsgrēku dzēšanā un cilvēku glābšanā, svinīgajā valsts apbalvojumu pasniegšanas ceremonijā. (Foto: Ieva Čika LETA, 04.05.2010).

(formulārs sastādīts un publicēts 2012.gada decembrī, papildināts 06.02.2013., daļas priekšnieks V.Kuzmičs, ugunsdz. veterāns A.Feldmanis)